

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 22,50
 3 luni 11,25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEL, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98. =

SUMAR

— **Aeroplanele de război sub regimul juridic**, de d-l magistrat *Iorgu Radu*.

JURISPRUDENȚA

— Casație s. III: *Maria și G. Ionescu cu Judele sindic al Trib. Prahova și Rubin I. Neuman*. (După art. 722 c. com. bunurile dobândite de femeia falitului sunt presupuse că aparțin acestuia; femeia însă poate produce proba contrară prin mijloacele admise de dreptul comun în materie comercială);

— Trib. Teleorman s. I: *Floarea Badea Olteanu și a. cu Radu Dragomir*. (Despre autoritatea lucrului judecat) cu o Notă de d-l Judecător *Dimitria Hoșoc*;

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— Casație s. I: Ordine publică.—Tutor.—Autorizare.—Lipsa îndeplinirii acelei formalități.—Neinvocarea ei la instanța de fond.—Dacă poate fi propusă deadreptul în Casație? — Inadmisibilitate.

— Casație s. II: Urmărire imobiliară.—Supra-licitare.—Dacă se poate face și pește termenul de opt zile.—Art. 546 pr. civilă.

— Casație s. III: Conturi.—Cerere de revizuire.—Cazul în care e admisibilă.—Art. 66 legea Curții de Conturi.

Aeroplanele de război sub regimul juridic.

În cursul lunii Decembrie 1915, un aeroplan de război austriac nevoit să aterizeze din cauza unui defect de motor, a fost confiscat de către autoritățile noastre, în jud. Dorohoi. Este primul caz de asemenea natură, altele vor urma poate curând, nenumărate fiind aparatele cari brăzdează atmosfera noastră în spre frontieră, în scopuri de război.

Care sunt drepturile și îndatoririle puterilor neutrale aci privitoare? După cum se va vedea, chestiunea este din punctul de vedere legal internațional, cu totul dubioasă.

De câțiva ani deja, se prevedea importanța aeroplanelor în război ca instrumente de luptă și de înfrumusețare.

Alături de războiul terestru și de războiul maritim se deschidea un nou teatru de operațiuni: domeniul aerian.

Se prevedeau deasemenea particularitățile acestui nou soi de luptă caracterizat printr-o dublă direcțiune: verticală și orizontală.

Doctrina și institutul de drept internațional au luat chestiunea în considerare. S'a întrunit chiar o conferință internațională la Paris în 1910 pentru organizațiunea juridică a navigației aeriene, ale cărei desbateri au rămas însă infructuoase. Evenimentele din urmă ne-au surprins fără ca discuțiunea diplomatică să fi putut fi reluată.

Astfel astăzi, oricât ar fi lucrul de dar, norme juridice particulare războiului aerian, nu există încă. Juristul se vede redus la procedura prin analogie. Vom asimila războiul aerian, războiului maritim, sau războiului terestru? Iată chestiunea esențială care desleagă și problema noastră. Doctrina dă însă răspunsuri diferite.

Unii autori — natural din cei mai recenti căci numai aceștia au putut avea problema în vedere — fac o apropiere între războiul maritim și războiul aerian care pare cu totul naturală, dat fiind condițiunile fizice și mecanice în cari se exercită atât navigația maritimă cât și cea aeriană.

Această apropiere este cu atât mai justificată cu cât și concepțiunea juridică a domeniului aerian este înrudită — lăsându-se la o parte diferitele nuanțe în păreri — cu concepțiunea juridică a mării teritoriale¹⁾.

Această părere susținută între alții de *Bonfils-Fauchille*²⁾ și *Nys*³⁾ este totuși combătută în altă parte. *Mérignhac* în vol. III din 1912 al originalei sale opere « *Traité de droit public international* »⁴⁾ contestă legitimitatea apropierii care se face între războiul maritim și războiul aerian. Asemănarea n'ar fi decât aparentă. Ea ar avea apoi drept rezultat concedarea facultății violării proprietății particulare întocmai ca și în războiul maritim.

Dar rațiunea de a hotări în acelaș mod lipsește în războiul aerian întrucât grație imposibilităților

¹⁾ În ambele cazuri, această concepțiune tinde către un compromis între drepturile de suveranitate exclusivă și interesele generale.

²⁾ Manuel de droit international public. Paris 1912 p. 932.

³⁾ Le droit international. Les principes, théories, les faits vol. III, Paris 1912, pag. 203.

⁴⁾ Un ultim volum tratând materia războiului maritim va completa această operă.

tecnice, aviațiunea nu va deveni niciodată o cale practică însemnată pentru transportul comercial, slăbindu-se astfel eficacitatea mijloacelor de luptă maritimă cari rezultă din dreptul la ruina comerțului inamic. Proprietatea particulară inamică care circulă pe vasele de comerț, nu va putea fi deci niciodată salvată pe cale aeriană. *Mérignhac* observă apoi: «în momentul în care se construiește teoria juridică care în războaiele viitoare, va fi aplicată condițiunii aeronăvilor (aeronefs) nu pare oportun de a-i aplica sistemul sesisabilității a cărui abolițiune se cere în fiecare zi în războiul maritim în numele justiției și a umanității și care va sfârși prin a dispărea în virtutea ideii tot așa de rațională pe mare ca și pe uscat că proprietatea privată este inviolabilă, fiindcă în războaiele navale ca și în războaiele de uscat, lupta se limitează la raporturile statelor în conflict»⁵⁾. *Mérignhac* invoacă în fine argumentul că armatele de uscat cari utilizează aeroplanelle, nu se vor gândi niciodată să aplice normele dreptului maritim pe care nu le cunosc și cu cari nu sunt familiarizate. El pune cu această ocaziune în evidență greutățile cari ar rezulta din necesitatea refacerii educațiunii militare în această privință, a șefilor și a soldaților⁶⁾.

Asimilând astfel războiul aerian războiului terestru, în cazul nostru soluția ar fi conform convențiunii dela Haga privitoare la drepturile și îndatoririle puterilor neutrale în caz de război terestru. Ar trebui deci să conchidem în sensul confiscării aparatelor și a internării aviatorilor, așa după cum o face în mod expres *Mérignhac*⁷⁾.

Dar argumentele mai sus expuse în sensul asimilării războiului aerian, celui terestru, nu sunt tocmai convingătoare.

Se va observa că primul argument are un caracter cu totul particular întrucât se referă în mod exclusiv la regimul juridic al proprietății private. El pune în discuțiune o chestiune de oportunitate. Oricare ar fi însă convingerile noastre cu privire la regimul acestei proprietăți particulare, ele nu pot avea nimic de comun cu chestiunea principală aci în discuțiune referitoare la caracterul războiului aerian. Dacă cu toată puțină importanță subliniată de însuși *Mérignhac*, a aparatelor de navigație aeriană, din punctul de vedere al transportului comercial, nu s'ar putea aștepta evoluțiunea care se prevede deja în domeniul dreptului de război maritim, convingerea despre necesitatea garantării proprietății private, ar putea motiva cel mult, în folosul navigației aeriene o excepțiune dela regimul comun.

Celalt argument privitor la educațiunea juridică a trupelor deși de o valoare generală, este încă și mai puțin convingător. Educațiunea trupelor a dat chiar față de practice contrarii inveterate, rezultate

cu mult mai dificile pentru a fi permisă vre-o în-doială în cazul de față. Dealtminteri chestiunile aci puse în discuțiune vor fi mai mult de resortul șefilor de cât al însăși trupei.

Pedealtă parte nu mi se pare nici potrivit de a considera războiul aerian ca un accesoriu, fie al războiului terestru, fie al războiului maritim, după teatrul său de operațiune. Regimul juridic ar diferi astfel după împrejurări. Această idee care este formulată în „Introducere“ (pag. 7) de *Mérignhac*, nu găsește însă o dezvoltare în cursul operei mai sus semnalate. Ea nu este nici practică, nici logică, războiul aerian prezentându-se oricare ar fi locul de operațiune, cu un caracter unitar.

Trebuie deci să ne alăturăm de părerea care asimilează războiul aerian, celui maritim.

Soluțiunea va fi deci cu totul diferită.

Se știe în adevăr, că normele juridice ale neutralității în caz de război maritim diferă de acele ale neutralității în războiul terestru. Imprejurări particulare războiului maritim au necesitat o reglementare diferită.

De regulă, războiul continental nu aduce în contact puterile beligerante cu puterile neutre decât în cazuri excepționale. În asemenea cazuri, norma internațională în sensul dezarmării este în mod incontestabil fixată. Situațiunea geografică și împrejurări variate de forță majoră: starea mării, avarii, lipsă de proviziuni și combustibil, impun adesea ca o datorie umanitară, lăsarea liberului acces al porturilor neutrale în lipsa unor porturi naționale apropiate⁸⁾.

Este adevărat că dreptul de suveranitate al statelor neutrale trebuie și aci respectat. Dar întrucât acest drept nu se manifestă într'un sens prohibitiv, vasele de război ale părților beligerante capătă un drept de asil reglementat prin convențiunea dela Haga privitoare la drepturile și îndatoririle puterilor neutrale în caz de război maritim, (art. 12 și urm.).

Astfel aceste vase pot rămâne în porturile și apele teritoriale ale puterilor neutre în timp de 24 ore sau chiar mai mult în cazuri excepționale.

În acest interval și în anumite condițiuni reparațiunile și aprovizionările sunt admisibile. În acelaș port neutral, nu se vor găsi mai mult de 3 vase de război ale aceluiaș beligerant, pentru a se evita ca acel port să nu devină în mod indirect o bază navală de operațiuni. În acelaș spirit este edictată dispozițiunea că un vas de război nu-și va mai reînnoi proviziunea de combustibil în vreunul din porturile aceleiaș puteri neutrale decât abia 3 luni după prima aprovizionare.

Acestate sunt, cred, dispozițiunile legale internaționale cari ar conveni și navigațiunei aeriene pentru o identitate de motive.

⁵⁾ Op. cit. pag. 313.

⁶⁾ Op. cit. pag. 311.

⁷⁾ Op. cit. pag. 582—584.

⁸⁾ Vezi raportul adresat conferinței de la Haga în Deuxième conférence internationale dela paix. Actes et documents Haga 1907, vol. I pag. 296.

Când o trupă combatantă păşeşte pe teritoriul unui stat neutral, ea o va face în regulă generală fiind strânsă în de aproape de inamic şi în nevoie de a scăpa acestuia. Trebuie deci în mod echitabil restabilită situaţiunea care ar fi fost inevitabilă în lipsa violării teritoriului neutral: adică dezarmarea acelei trupe. Nu tot astfel se înfăţişează lucrurile în cazul navigaţiei maritime. Sunt aci, după cum am arătat, necesităţi cari decurg din diferite cazuri de forţă majoră. Şi navigaţia aeriană este deosemena supusă aceluiaşi cazuri, dată fiind mai cu seamă gingăşia aparatelor şi imperfecţiunile tehnice inerente încă acestui mod de locomoţiune. Şi aci deci acordarea asilului în anumite condiţiuni şi în lipsă de dispoziţiuni contrarii derivând din dreptul de suveranitate al statelor, devine adesea o datorie de imperioasă umanitate.

Dar dacă din punctul de vedere legal internaţional, această îndatorire nu este în mod strict impusă, evoluţiunea fiind încă în curs, este cel puţin un punct câştigat că observarea ei nu înscamnă astăzi, încălcarea obligaţiunilor de neutralitate ale celorlora *qui in bello mediū sunt*.

IORGU RADU

Doctor în drept

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE, S. III

Audienţa dela 17 Noembrie 1915

Preşedenţia d-lui P. IONESCU, consilier

Decizia No. 577

Maria şi Gh. Ionescu cu Judele sindic al Trib. Prahova şi Rubin I. Neumann

Faliment. — Femeia falitului. — Bunuri dobândite de ea. — Presumpţia din art. 792 c. com. — Dacă poate fi combătută. — Proba cu martori.

După art. 792 c. comercial, bunurile dobândite de femeia falitului sunt presupuse că aparţin acestuia; femeia însă poate produce proba contrarie.

Instanţa de fond dar era datoare a stabili dacă femeia face dovada că imobilul cumpărat de dânsa în timpul căsătoriei în numele său, a fost cumpărat cu banii săi proprii, cari nu i-au provenit nici din dotă, nici din vre-o succesiune sau donaţiune şi pe care, prin urmare, ea nu le poate justifica origina prin producere de inventare sau prin alte acte autentice, probă care după dispoziţiunile Codului comercial, dânsa o putea face prin orice mijloace de probaţiune admise, ca proba testimonială, întru cât legea comercială nu prevede nici o probă specială, care ar fi impusă femeii în acest caz sau probe limitate, şi restrânse ca în cazul art. 791, şi ar fi să se adauge la lege respingând pe cele cari sunt autorizate şi admise de dreptul comun în materie comercială.

Deciziunea No. 577/915. — Casată, în urma recursului făcut de Maria şi G. Ionescu, decizia

Curţii de apel Bucureşti s. III-a, No. 8/915, dată în procesul cu Judele sindic al falimentului G. Ionescu şi cu Rubin I. Neuman.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier A. Suciū; şi

Pe d-nii avocaţi Papazolu şi Taşcă în dezvoltarea motivelor de casare;

Deliberând,

Asupra motivelor I şi II de casare:

I. «Violarea art. 163 pr. civilă. După ce tribunalul mi-a admis martori pentru dovedirea drepturilor mele asupra imobilului revendicat din masa activului falimentului soţului meu, a revenit din oficiu şi fără drept la jurnalul 2545 din 15 Martie 1914 refrângând şi dispoziţiunea art. 185 pr. civilă pe care se întemeia acel jurnal înlăturând şi jurnalul 4754 din 7 Mai 1914».

II. «Denaturare de acte şi cereri anume formulate. În adevăr, în jurnalul No. 2545/914 al Trib. Prahova, se vede lămurit ce am cerut a stabili cu martori a căror ascultare o propuneam, iar în jurnalul No. 4754/914 se vede ce contra probă s'a cerut; totuşi Tribunalul şi deci şi Curtea de apel care'i adoptă considerentele în totul, afirmă că aş fi cerut să fac dovada cu martori despre o donaţiune la care nici odată n'am făcut aluzie şi această denaturare a determinat Tribunalul şi Curtea ca abuzând de putere să mă vază într'unul din cazurile prevăzute de art. 790, 791 şi 793 al. I şi II din Codul de comerţ şi revenind la dispoziţiuni precise stabilite prin jurnalele arătate să mă debuteze din cererea mea».

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că recurenta Maria G. Ionescu, soţia falitului G. Ionescu, a cerut judeului sindic să scoată din inventarul averii soţului său falit imobilul său prevăzut la punctul 594 cum şi altă avere mobilă, susţinând că locul pe care a fost construit imobilul a fost cumpărat de dânsa şi imobilul a fost făcut tot de ea cu banii ce i avea ca donaţiune manuală dela părintele său în timpul căsătoriei; că, Rubin I. Neuman intimat în recurs, creditor al falitului, făcând contestaţie contra acestei cereri, tribunalul Prahova secţia comercială prin sentinţa cu No. 132/915 a respins cererea Mariei Ionescu ca nefondată, pe motiv că deşi dânsa a dovedit că imobilul ce revendică a fost cumpărat de dânsa în timpul căsătoriei, însă prin actul de cumpărătoare nu se prevede provenienţa banilor şi nici n'a prezentat vreun act cu dată certă cu care să stabilească acest punct, aşa că acţiunea sa nu este dovedită;

În ce priveşte dovada cu martori ce a invocat spre a dovedi cele susţinute, Trib. faţă de dispoziţiunile art. 790, 791 şi 792 din codul de comerţ o găseşte inadmisibilă în această materie, argumentând că dacă această dovadă a fost admisă prin jurnalul cu No. 2545/914 aceasta a făcut-o în mod cu totul preparator şi spre a se dovedi chestiuni de fapt, fără a se motiva în drept admisibilitatea ei;

Că în contra acestei sentinţe recurenta Maria G. Ionescu a făcut apel şi Curtea din Bucureşti prin decizia cu No. 8/915 l'a respins ca nefondat, adoptând în totul motivele de fapt şi de drept din sentinţa apelată;

Având în vedere că violarea art. 163 din pr. civilă şi denaturare de acte şi cereri anume formulate, susţinute prin motivele I şi II de casare relativ la admisibilitatea probei cu martori de către Tribunal şi revenirea în urmă asupra acestei probe pe motiv că recurenta a căutat să facă dovada unei donaţiuni prin martori, aceste motive astfel formulate cată să fie respinse ca nefondate, întrucât ele au fost acoperite prin decizia Curţii de apel care le-a discutat şi respins, adoptând în totul motivele din sentinţa tribunalului;

Asupra celui d'al treilea motiv de casare:

III. «Violarea gravă a art. 792 și 793 al. ultim cod. comercial

«Cerând să dovedesc cu martori că prețul achizițiunii imobilului revendicat a fost plătit de altcineva decât de către soțul meu falitul G. Ionescu, iar că mobila am adus-o la soțul meu înainte de căsătoria noastră, nu făceam decât să mi exercit dreptul meu de a dărâma prezumțiunea juris tantum stabilită în privința mea de menționatele texte, drept care mi-a fost călcat prin violarea gravă a acestor dispoziții precise din arătatele articole din codul de comerț».

Având în vedere că după art. 791 din c. com., în caz de faliment al bărbatului femeia va relua din averea acestuia imobilele dobândite de dânsa în numele ei și cu banii provenind din înstrăinarea bunurilor cari îi aparțineau în momentul căsătoriei, sau cari i-au parvenit în urmă din cauze juridice anterioare sau prin efectul unei donațiuni sau succesiuni testamentare sau legitime, cu condițiune însă numai ca în contractul de achizițiune să se declare expres această întrebuintare și că proveniența banilor să fie justificată printr'un inventar sau prin orice alt act cu dată certă, iar după art. 792 în toate celelalte cazuri, oricare ar fi regimul sub care s'au căsătorit soții, prezumpțiunea este că bunurile dobândite de femeia falitului aparțin acestuia și că au fost cumpărate cu banii lui, astfel în cât acele bunuri trebuie să fie întrușite la masa falimentului, rămânând femeiei însă dreptul să facă proba contrarie;

Considerând că în speță, este constatat că imobilul din com. Văleni, str. Carol, prevăzut în inventarul falimentului la No. 594, care se revendică de către recurentă, n'a fost adus ca dotă de dânsa la căsătoria sa cu falitul și nici că i-a venit în urmă prin succesiune, donațiune sau printr'un legat testamentar, ci că el a fost cumpărat de ea, în numele său după căsătorie;

Considerând că art. 791 din codul de comerț, citat mai sus, este aplicabil cumpărătoarelor de imobile făcute cu bani provenind dintr'o succesiune, donațiune sau legat, în cari cazuri femeia nu le poate relua decât sub condițiunea de a fi făcut în contract declarațiune în mod expres de această întrebuintare și a justifica prin act autentic origina banilor;

Considerând însă că femeia putând să aibă la dispozițiunea sa capitaluri cari i ar proveni fie din economii asupra veniturilor sale, fie din daruri manuale, sau din orice altă sursă a cărei origină n'ar putea în nici într'un chip să fie constatată prin act autentic, legea în asemenea cazuri n'a putut să voiască de a face imposibilă plasarea acestor capitaluri în imobile, ridicându-i posibilitatea de a face proba proprietății sale prin toate mijloacele legale;

Considerând că deși după dispozițiunile art. 792 din codul comercial, toate bunurile dobândite de femeia falitului sunt presupuse că aparțin acestuia și trebuie să revie la masa falimentului, femeia însă putând să producă proba contrarie, Curtea în speță, trebuia să stabilească dacă recurenta face dovada că imobilul în chestiune cumpărat de dânsa în timpul căsătoriei în numele său a fost cumpărat cu banii săi proprii, care nu i-au provenit nici din dotă nici din vre-o succesiune sau donațiune și pe care, prin urmare ea nu le poate justifica origina prin producere de inventare sau prin alte acte autentice, probă care după dispozițiunile codului comercial, dânsa o putea face prin orice mijloace de probațiune admise, întrucât legea comercială nu prevede nicio probă specială care ar fi impusă femeiei în acest caz sau probe limitate și restrânse ca în cazul art. 791, și ar fi să se adauge la lege respingând pe cele cari sunt autorizate și admise de dreptul comun în materie comercială;

Că, dar, acest al III și ultim motiv de casare fiind fondat, recursul cată să fie admis;

Pentru aceste motive, Curtea casează etc.

TRIBUNALUL TELEORMAN S. I

Audiența dela 6 Noembrie 1915

Președenția d-lui TR. ALEXANDRESCU, Prim-președinte

Sentința civilă No. 518

Floarea Badea Olteanu și alții cu Radu Dragomir

Autoritate de lucru judecat. — Partaj. — Hotărâre — Revendicare. — Acelaș obiect. — Aceleaș părți. — Excepțiune de apărare — (Art. 1201 c. civil)

1. O cerere în revendicare poate fi respinsă prin excepțiunea autorității lucrului judecat ce ar rezulta din o hotărâre de partaj, când locul revendicat face parte din masa împărțită și când există în ambele cereri identitate de persoane.

2. Există autoritate de lucru judecat pentru reclamant, în o acțiune reală posterioară bazată pe o cauză expresă, când atât din cuprinsul primei acțiuni — relativ la acelaș obiect —, cât și din motivele hotărârei ce s'a dat asupra ei, nu rezultă că s'ar fi invocat vr'o cauză specială de achizițiune.

3. Părâtul ce nu s'a servit de niciun mijloc de apărare, aflându-se în situația unui reclamant ce nu a indicat o cauză expresă în susținerea acțiunii, se va găsi în fața lucrului judecat, atunci când ea reclamant va încerca pe calea unei acțiuni să exhibe relativ la acelaș obiect o anumite excepțiune de apărare sub forma unei cauze exprese de achizițiune; exceptându-se bine înțeles cazul când mijlocul special de achizițiune a survenit posterior prin judecăți.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Floarea Badea Olteanu din com. Popești-Palanga, Dragomir Ion, Maria Tănase Petre și Ioana Mareș Câmpeanu din comuna Bucovu-Adunați în contra cărței de judecată civilă No. 36/915, a judecătoriei ocol. rural Tătărești de sus prin care li s'a respins ca nesuștinută acțiunea ce au intentat contra intimatului Radu Dragomir pentru revendicarea a două porțiuni de teren arabil cu vecinătățile prevăzute în acțiune, evaluate la suma de lei 300 rămase dela părintele lor Ion Rada;

Având în vedere susținerile părților și actele din dosar, în fapt se constată următoarele:

Prin cartea de judecată No. 637/307, a judecătoriei ocol. Balaci confirmată prin sent. trib. No. 56/914 și executată la 15 Aprilie 1914 s'a admis acțiunea de eșire din indiviziune făcută de Radu Dragomir și Maria Toma Burcea în contra lui Ion Stoian zis și Ion Rada și s'a împărțit în trei părți egale averea cuprinsă în menționata carte de judecată ca fiind rămasă pe urma defunctei lor mamă și bunică Rada Ion. Deoarece în cursul procesului Ion Stoian zis Ion Rada a încetat din viață, au fost declarați proprietari pe unul din loturi copiii acestuia;

La 8 Ianuarie 1915 copiii lui Ion Stoian zis Ion Rada și anume Dragomir Ion, Floarea Badea Olteanu, Maria Tănase Petra și Ioana Mareș Câmpeanu cu autorizația soților lor au făcut acțiune în contra lui Radu Dragomir, pentru revendicarea a două pelice de pământ descrise în petițiunea de intentarea acțiunii. Această acțiune fiind respinsă ca nesuștinută prin cartea de judecată No. 36/915 a judecătoriei ocolului Tătărești de sus s'a făcut de către reclamantii apelul care face obiectul discuțiunii de față;

Având în vedere că apelantii reclamantii pretind terenul ce se revendică în calitate de moștenitori ai tatălui lor Ion Rada care ar fi fost improprietar cu acest teren;

Având în vedere că din actele din dosar și mai ales din recunoașterea părților se constată că terenul ce se revendică face parte și este cuprins în terenul care a fost obiectul procesului de esire din indiviziune, adică acela care s'a stabilit ca rămas pe urma defunctei Rada Ion :

Având în vedere că intimatul a obiectat mai înainte de administrarea oricărei probe din partea apelanților că în cauză este autoritate de lucru judecat, bazată pe cartea de judecată No. 637/907 a judecătoriei ocol. Balaci rămasă definitivă, prin care s'a stabilit între aceleași părți că terenul ce se revendică este rămas dela bunica lor Rada Ion ;

Având în vedere că apelanții au arătat că în cauză nu este autoritate de lucru judecat întrucât nu este identitate de cauze între ambele acțiuni, prima fiind o acțiune de esire din indiviziune ca moștenitori ai femeii Rada Ion, iar a doua este o acțiune în revendicare ca moștenitori ai lui Ion Rada ;

Având în vedere că pentru a fi autoritate de lucru judecat se cer trei condițiuni: identitate de persoane, de obiect și de cauză ;

Având în vedere că întrucât în acțiunea, care a făcut obiectul procesului în partaj cât și acțiunea de față sunt aceleași persoane în înțelesul juridic al cuvântului, lucru de altminterlea necontestat de părți, această primă condițiune este îndeplinită ;

Având în vedere că deoarece terenul ce se revendică în acțiunea de față este cuprins în întregime în terenul ce a făcut obiectul procesului de partaj, fapt recunoscut de asemenea de părți, și a doua condițiune «identitate de obiect» este îndeplinită, partea fiind cuprinsă în totul ;

Având în vedere că prima acțiune era o esire din indiviziune făcută în calitate de moștenitori a-i defunctei Rada Ion, pe când aceasta din urmă este o acțiune în revendicare făcută în calitate de moștenitori ai lui Ion Rada ;

Având în vedere că definițiunea dată autorității lucrului judecat de către art. 1201 a dat loc la o mulțime de dificultăți practice, care a făcut chiar pe unii autori foarte autorizați să critice existența condițiunii «identitate de cauză», iar atunci când în tratate de drept se dezvoltă această presumpțiune legală, se caută a fi explicată mai mult ca oricând prin exemple ;

Având în vedere că, deși ne aflăm în cazul unei interpretări stricte, totuși nu poate fi tăgăduit că rațiunea care a creat această presumpțiune legală este respectul datorit hotărârilor judecătorești rămase definitive ; că legiuitorul a vroit să nu existe o nouă cerere, care să fie incompatibilă și să nu poată coexista cu chestiunea judecată prin hotărârea anterioară, cu alte cuvinte noii judecători să nu fie chemați a reproduce sau a contrazice cele cuprinse în hotărârea dată înaintea lor ;

Având în vedere că dacă în principiu reclamantul, după ce i'a fost respinsă o acțiune, poate face aceeași cerere bazată pe o altă cauză, aceasta se datorește faptului că legea nu obligă pe reclamant a introduce într-o singură instanță și printr'un singur proces toate cauzele de achizițiune, ce el poate să invoace în sprijinirea revedicării unui lucru. Că însă, dacă un reclamant a exercitat acțiunea în revendicare în termeni generali, fără a arăta nicio cauză și această cauză nu rezultă nici din motivele hotărârei, cum ar fi în cazul unei respingeri de acțiune ca nesustinută, nu va putea revendica același lucru a doua oară, întemeindu-se pe cauză specială, căci cu drept cuvânt i se va opune lucru judecat fiindcă prima revendicare, având de obiect proprietatea în genere fără arătarea vreunei cauze speciale, cererea sa se întemeia pe toate cauzele posibile ce putea să aibă ;

Având în vedere că dacă reclamantul este obligat prin art. 69 pr. civ. a arăta cauza, părătul chemat în judecată după ce reclamantul și-a făcut dovada titlului său de revendicant, are nu numai dreptul dar chiar obli-

gațiune de a invoca toate cauzele de achizițiune, întru cât pentru el nu este necesitatea unei cereri scrise, putând invoca verbal și dovedi orice mod de achizițiune, ce l'ar invoca .

Având în vedere că, întrucât părătul se găsește în situațiunea unui reclamant, a cărui cerere nu se sprijină pe cauză specială, față de el autoritatea de lucru judecat este independentă de cauza arătată de reclamant în cererea sa ;

Având în vedere că în cazul de față reese prin evidență prezumpțiunea legală a autorității lucrului judecat și din faptul că a permite moștenitorilor lui Ion Rada să invoace ca titlu de proprietate al terenului în litigiu, că ar face parte din succesiunea acestuia, ar fi a tăgădui ceea ce definitiv s'a judecat între aceleași părți, că acest teren face parte din succesiunea mamei lui Ion Rada numită Rada Ion ;

Că astfel fiind apelul de față urmează a fi respins ca nefondat, fiind în cauză autoritate de lucru judecat ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Mirto, tribunalul respinge etc.

(ss) Traian Alexandrescu, E. Mirto.

NOTĂ. — Hotărârea ce adnotăm rezolvă o importantă chestiune de drept relativă la excepțiunea autorității lucrului judecat. Este vorba de a se ști dacă o acțiune în revendicare poate fi respinsă prin finele de neprimire a lucrului judecat, când obiectul revendicat a mai fost dedus judecății între aceleași părți sub forma unei acțiuni în împărțeaală. Speța judecata este următoarea : X și Y intentă acțiune de esire din indiviziune contra lui Z, arătându-se cauza acțiunii în calitate de moștenitori ai lui A, și ca rezultat se hotărăște definitiv de judecată împărțirea averii asupra căreii se purtase acțiunea de partaj, în trei loturi egale. Posterior Z prin moștenitorii lui intentă o acțiune în revendicare contra lui X, asupra unei părți din masa succesorală tranșată prin prima judecată, invocându-se însă o altă cauză și anume calitatea de succesori a lui B, căruia i-ar fi aparținut atât obiectul revendicat cât și masa succesorală din acțiunea de partaj. Intre, A și B nici un raport juridic. X invoacă autoritatea lucrului judecat și Z, în respingerea acestui fine de neprimire, arată că în speță nu se găsesc întrunite elementele lucrului judecat : același obiect, aceleași persoane și aceeași cauză.

În jurisprudența noastră nu găsim de cât prea puține cazuri ; mai toate hotărârile date sau pronunțate pentru respingerea excepțiunii trasă din autoritatea lucrului judecat. Desigur că oricare din soluții merită o egală atențiune când corespunde unei convingeri bine stabilită și când această convingere poate reeși din o motivare precisă. Soluțiunea neadmiterii lucrului judecat pare a se impune la un examen sumar și ar părea suficient să se zică că nu există același obiect în o identitate completă și nici aceeași cauză, lucru ce de alt-fel nici nu se contestă ; în așa condițiuni însă argumentarea împrumută caracterul unei formule de stil, ce nu merită o contra argumentare chiar atunci când n'ar lipsi și tradiționalele trimeteri de «vezi cutare sau cutare autor».

Tribunalul de Teleorman ajunge, și cu drept cuvânt cred eu, la admiterea excepțiunii lucrului judecat, motivându-și soluțiunea în mod pe cât de clar, pe atât de judicios.

Identitatea persoanelor e, de fapt, necontrazisă.

Identitatea obiectului e dedusă din principiul că o judecată pentru tot, cuprinde și o judecată pentru parte.

Asupra identității cauzei, tribunalul insistă în deosebi și ajunge la admilere prin mijlocul a mai multor deducțiuni logice de o reală importanță din punctul de vedere juridic.

În rezumat Tribunalul examinând situația reclamantului din acțiunea în revandicare, arată că a figurat ca părât în acțiunea de împărțeală și că el putându-se în această calitate prevala de orice mijloc de apărare — cunoscut și existent în momentul judecării —, nu mai poate să se serve ulterior pe calea unei noi acțiuni de nici o altă cauză expresă de achizițiune după cum și un reclamant ce prin acțiune n'a arătat nici o cauză expresă, nu mai poate mai târziu să intente o altă acțiune reală relativă la același obiect, bazată însă de astă dată pe o anumită cauză.

Două obiecțiuni s'ar putea ridica:

Prima ar privi felul particular al acțiunii în partaj care prin consecințele ei firești stabilind drepturi pentru toate părțile din proces, conferă implicit fiecărei din părți ambele calități de reclamant și părât, așa că argumentarea din hotărâre privind o singură situațiune pentru reclamantul din acțiunea în revandicare și anume acea de părât în acțiunea în împărțeală, ar părea insuficientă pentru situațiunea aceleiași părți de reclamant în acțiunea în împărțeală.

Această obiecțiune este însă numai aparentă și nețemeinicia ei se va vedea după un examen sumar a identității cauzei în materia acțiunilor reale. La Romani se făcea în această privință distincțiune între acțiuni personale și acțiuni reale și se decidea că în o acțiune personală, reclamantul era obligat să enunțe cauza dreptului reclamat sau mai exact faptul pe care reclamantul îl arată în cererea sa, ca fiind fundamentul dreptului; motivul acestei specializări era cuprins în însăși natura acțiunii personale și rezultă din faptul necontestat că «un lucru sau o valoare putând fi datorit în virtutea a diferite raporturi de drept, nu s'ar putea concepe calitatea de creditor fără indicarea împrejurărilor în care dreptul de creanță a luat naștere». Consecința era că același lucru putea fi cerut pe cale de mai multe acțiuni succesive, cu cauze diferite, fără a se putea opune excepțiunea autorității lucrului judecat decât pentru cauza anume tranșată de judecată.

Nu tot astfel se întâmplă lucrurile în cazul unei acțiuni reale, unde nu se poate concepe asupra unui lucru decât un singur drept de proprietate și din această pricină formula acțiunii reale nu conține normal și indicațiunea vreunei cauze speciale, toate cauzele fiind presupuse ca deduse «în judicium» cu ocazia judecării procesului. Consecința firească e că în cazul unei acțiuni reale se putea opune autoritatea lucrului judecat pentru orice nouă acțiune, ce ar tinde la stabilirea aceleiași drept de proprietate, independent de cauza aleasă de reclamant ca fundament al dreptului în acțiunea ulterioară.

S'a zis până la oarecare punct că această deosebire nu mai poate exista în dreptul modern, invocându-se ca motiv principal dispozițiunile art. 69 din proc. civilă, care obligând pe parte să indice temeiurile de fapt și de drept prin care tinde să stabilească dreptul reclamat, lasă în mod necesar să se întrevadă însăși cauza aceluși drept. Totuși acest motiv nu e de natură să îndepărteze distinc-

țiunea din dreptul roman, atunci când cauza acțiunii din urmă nu era născută în momentul intentării primei acțiuni sau când în prima acțiune nu se găsea inserată — prin nerespectarea regulilor de procedură sau prin efectul vreunei alte împrejurări — nici o cauză expresă. Theophile Hue în dreptul său civil, volumul 8, No. 326, pag. 414, se exprimă în acest sens, recunoscând temeinicia distincțiunii din dreptul Roman «théoriquement la même doctrine pourrait être admise en droit français. Mais en fait, la nécessité de rédiger l'exploit de demande, conformément aux prescriptions du code de procédure, a pour conséquence que la cause est toujours exprimée (expressa).

«Le débat se trouve donc restreint à cette cause, et une seconde action peut être intentée en vertu d'un autre titre. C'est pour ce motif que dans la théorie moderne on ne distingue plus entre les cas où la demande est fondée sur un droit de créance, et les cas où elle est fondée sur un droit réel».

De asemenea, P. Lacoste, în tratatul său asupra autorității lucrului judecat, deși pare a repudia doctrina romană, e silit să recunoască că atunci când cauza prin o anumită întâmplare nu ar fi indicată și când nici nu ar rezulta din concluziunile părților, o nouă acțiune cu o cauză ce exista la momentul judecării primului proces, ar putea fi respinsă prin finele de neprimire a autorității lucrului judecat: «Cependant la pratique offre un exemple d'un procès dans lequel la demande a été formée et le jugement rendu sans indication d'une cause d'acquisition du droit réel... E la cour supérieure n'a pas admis une nouvelle revendication».

Revenind acum la speța judecată de tribunalul Teleorman observăm, că reclamantul din acțiunea în revandicare — părât în acțiunea de partaj — deși prin caracterul acțiunii în partaj, a putut îmbrăca și calitatea de reclamant în acțiunea de eșire din indiviziune, totuși pentru dânsul, care nu este de fapt promotorul niciunei acțiuni și care a dobândit această calitate prin voință și concluziunile primului reclamant, acțiunea e lipsită de indicarea unei cauze exprese și atunci găsindu-se în cazul destul de rar când prima cerere e formată în un mod cu totul general (P. Lacoste No 427. Aubry 8 pag. 397), i se va aplica în totul consecințele distincțiunii romane în sensul de a i se putea opune excepțiunea autorității lucrului judecat, față de orice nouă acțiune care ar tinde să stabilească drepturi de proprietate identice cu acelea ce au făcut obiectul acțiunii în partaj.

O a doua obiecțiune ar fi următoarea: Dacă reclamantul din acțiunea în revandicare, îmbrăcând în acțiunea în partaj — unde prin felul de citare avea situația de părât —, calitatea de reclamant prin împrejurări independente de voința sa — deși inerente dreptului în sine —, a putut ca în această calitate să nu invoace niciun mijloc de achizițiune și să nu indice nicio cauză expresă, totuși el nu e mai puțin adevărat că păstrează concomitent în tot cursul judecării acțiunii în partaj și calitatea de părât și atunci prin efectul reciprocității dovezilor el putând invoca pe cale de excepțiune toate cauzele prin care să îndepărteze pretențiunile reclamantului, nimic nu s'ar opune ca aceste cauze să fie invocate global cu ocazia unui singur proces — lucru admis și pentru reclamant — sau numai parțial, fără ca în acest din urmă caz să i se poată

respinge o acțiune nouă cu cauză diferită pe temeiul excepțiunii autorității lucrului judecat.

«Ce qui est vrai du demandeur, l'est aussi du défendeur. Bien qu'il puisse invoquer au profit de son droit contesté toutes les causes de nature à le faire triompher, le défendeur qui a omis de le faire n'a pas à craindre d'obstacle tiré de l'art. 1351, quand dans une instance relative au même objet, il fait valoir, par voie d'action au d'exception, une cause nouvelle (Pandectes Françaises) Tome dix-septième, No. 886 Aubry et Rau 8 pag. 891.

Cu alte cuvinte, pârâtul ne putând fi obligat să se apere prin toate mijloacele și prin toate cauzele cunoscute la momentul judecării, nu i s'ar putea respinge o cauză nouă, ce ar introduce contra aceleiași pretențiuni a reclamantului, fie pe cale de acțiune principală fie pe cale de excepțiune, pe simplul motiv al autorității lucrului judecat și atunci în speța noastră cum s'ar putea opune reclamantului din acțiunea de revendicare, autoritatea lucrului judecat trasă din situația sa ca pârât în acțiunea în partaj, când hotărât în acțiunea în revendicare el invoacă o cauză de achizițiune cu totul distinctă de aceea a acțiunii în partaj?

Pentru a răspunde la această obiecțiune — iarăși numai aparentă — cred că se impune o distincțiune între cazul când pârâtul cu ocazia primii judecări nu invoacă nici o cauză, de cazul când el invocă, neapărat ca mijloc de apărare și pe cale de excepțiune, o cauză expresă de achizițiune.

De altfel această distincțiune pare a reeși și din partea de doctrină citată mai sus — ce s'ar putea invoca în sprijinul obiecțiunii — de oare ce se vorbește de o cauză nouă în acțiunea din urmă, ceea ce învederează că în prima acțiune, pârâtul a exhibat neapărat o cauză expresă și de sigur alta de cea invocată mai târziu.

Dacă unim acum faptul necontestat că pârâtul avea întreaga latitudine de a se apăra prin toate mijloacele posibile și cunoscute, cu principiul că incertitudinea unui drept, când este dedus în judecată nu poate depinde la nesfârșit de o lipsă de apărare voită și cu prezumția destul de puternică, ca o neopunere pe nici un motiv echivalează cu o silită recunoaștere a dreptului reclamat — recunoaștere cântărită de cel în drept prin efectul tuturor excepțiunilor ce în acel moment le avea la îndemână, — trebuie să admitem că în primul caz, adică atunci când pârâtul pe cale de apărare nu invoacă nici un fel de cauză, dreptul reclamat se găsește câștigat în întregime contra pârâtului, recunoscut implicit de acesta și în consecință ori ce cauză nouă ce exista la data primei judecări va putea fi ușor îndepărtată prin excepțiunea autorității lucrului judecat. Cu alte cuvinte pârâtul, prin libertatea apărării sale, având dreptul să-și lărgească sau să-și restrângă câmpul desbaterilor primului proces, trebuie să sufere și consecințele sistemului ce l'a ales, fie voit, fie prin forța împrejurărilor.

Și nu trebuie să ne surprindă acest mijloc de raționament, care conduce prin prezumții de neapărare la o recunoaștere silită a dreptului; în doctrină, chiar asupra acestei materii se găsesc cazuri analoage, mult mai decisive și se găsesc autori cari să deducă recunoașterea prin o lipsă de apărare asupra unui drept, care nici nu se știe că a fost sau nu dedus spre judecată. Cităm pe *Griole* care

nu admite, ca debitorul condamnat prin justiție să plătească o datorie, — la care nu sa opus, — să poată opune posterior, de exemplu cu ocazia executării, o cauză de liberațiune ce există în momentul primei judecări și motivează această opinie pe două prezumții: întâi recunoașterea valabilității obligațiunii dedusă din o lipsă de opunere și al doilea o recunoaștere a existenței dreptului în momentul judecării, care a trebuit să decidă — deși din nicăeri nu rezultă — nu numai asupra nașterii obligațiunii și a validității dar și asupra existenței ei în acel moment, cauzele de extincțiune nefiind decât mijloacele prin care s'ar combate existența actuală a dreptului, și pe care pârâtul le-ar fi putut invoca. Acelaș lucru se întâmplă și la acțiunile personale; aceiași posibilitate de restrângere a litigiului din partea pârâtului prin exhibarea în apărare a unei cauze exprese și în consecință aceiași soluțiune de neadmiterea autorității lucrului judecat față de o cauză, diferită de cea invocată de pârât la prima judecată. Doctrina se pronunță categoric în acest sens (P. Lacoste, De la Chose Jugée «Nous venons de décider qu'après un jugement qui le condamne à payer un débiteur peut invoquer une cause de libération; pourrait-il après un jugement de ce genre prétendre que la créance est frappée de nullité? Si une cause de nullité avait été invoquée lors du premier procès, on aurait certainement le droit d'en invoquer une seconde dans une autre instance; c'est ce que nous avons admis plus haut (400). Si au contraire, aucune cause de nullité n'a été alléguée, il y a chose jugée sur la formation et la validité de l'obligation. Quand le débiteur fait valoir dès le début une cause de nullité, il circonscrit par là le domaine du litige, et une autre exception de nullité est par suite recevable; mais si le premier jugement a été rendu sans qu'aucune exception de nullité ait été proposée, le débiteur est forcé; la créance doit être désormais considérée comme valable»).

Prin urmare și această obiecțiune nu poate fi întemeiată, autoritatea lucrului judecat putând fi opusă în anumite împrejurări pârâtului din prima acțiune, fără ca prin aceasta să i se tăgăduiască nici dreptul de apărare și nici întreaga libertate ce o are în alegerea excepțiunilor.

Adoptând astfel în totul acest fel de a vedea al tribunalului de Teleorman și unindu-mă cu deosebire la modul subtil de tratare a chestiunii, îmi permit de a adăuga unele vederi personale și pe cari le voi prezenta sub forma a două mici restricțiuni la aderarea ce am făcut.

Prima. Fundamentul juridic de primire a excepțiunii a autorității lucrului judecat față de o cauză expresă în ultima acțiune sau apărare presupune neapărat, conform distincțiunii de mai sus, o recunoaștere a dreptului, dedusă din neinvocarea cu ocazia primului proces a niciunei cauze și din neopunerea niciunui mijloc de apărare. Prin urmare n'ar fi de prisos o examinare a acestei situații și o argumentație specială care să motiveze primirea excepțiunii lucrului judecat prin neindicarea din partea pârâtului — cu ocazia rezolvării acțiunii de partaj — a vreunei cauze speciale de achizițiune.

A doua. Toată prezumția de recunoaștere — atunci când la prima judecată nu se invoacă nicio excepție de pârât — bazându-se pe libera voință

și pe discernământul neinfluențat a părâtului, presupune desigur două lucruri: o libertate completă în apreciere și o cunoștință exactă a tuturor mijloacelor ce s'ar putea opune în apărare. Cu alte cuvinte, părâtul când nu a ridicat nicio excepțiune să nu i se poată imputa decât propria sa voință de a nu se servi de anumite cauze pe cari le avea la îndemână și prin care ar fi putut izbăvi în apărare; ba ceva mai mult, mijloacele de apărare să i fi fost în așa fel cunoscute, încât din neindicarea lor să rezulte cu suficiență și o renunțare benevolă și o recunoaștere implicită a dreptului reclamat. Bineînțeles că aici este cazul unei cunoștințe de fapt, iar nu de drept în legătură aproape directă cu însăși existența mijloacelor de apărare și prezumția e că îi erau cunoscute și cauzele ce le invoacă în acțiunea din urmă — din moment ce s'ar stabili că ele existau și la data primei judecăți — rămânându-i lui dovada contrarie prin care să arate că prin anumite împrejurări ce nu depindeau de el, era în imposibilitate ca să afle de existența cauzelor ce le invoacă în acțiunea ulterioară.

Faptul că el nu le cunoștea la data primei judecăți, echivalează pentru el cu situația unor cauze survenite posterior primei acțiuni, când desigur nu s'ar putea opune autoritatea lucrului judecat.

Prin urmare pentru o susținere integrală a argumentației de admitere a lucrului judecat, nu e de prisos să se facă mențiune și de acest fapt netăgăduit a existenței și cunoștinței în momentul ju-

decărei acțiunii în partaj, din partea reclamantului în acțiunea în revendicare, a cauzei invocată mai în urmă pentru rezolvarea cererei de revendicare.

Doctrina franceză, imitând jurisprudența ne procură în sensul vederilor noastre speța când un coherede după ce a luat parte la admiterea acțiunii în partaj intențând ulterior o acțiune în revendicare bazată pe un legat universal cuprins în un testament ce i fusese sustras și căruia nu i se puteau opune excepțiunea trasă din autoritatea lucrului judecat «*Bien que le partage d'une succession entre les divers cohéritiers ait été ordonné par un jugement passé en force de chose jugée, l'un de cohéritiers peut ultérieurement se prévaloir d'un legs universel fait à son profit par le défunt dans un testament qui aurait été soustrait.*» (P. Lacoste No. 451).

În rezumat socot că lumea noastră juridică va aprecia așa cum se cuvine rezolvarea acestei chestiunii de către judecătorii ce au semnat hotărârea și va primi atât temeinica soluțiune date, cât și subtila și frumoasa ei argumentare. Se va observa, cred, cât de mult coraborează la găsirea adevărului, munca magistratului și în deosebi claritatea sesizărilor; iar cei ce au primit până acum soluțiunea contrară vor putea admite cel puțin că și o chestiune de cea mai mare simplitate ca aparența se poate bucura de beneficiul celor mai largi d scuiuni.

DIMITRIE HOZOC

Judecător de Ședință la Trib. Teleorman

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASAȚIE

CASAȚIE S. I

*Recurent Gh. Corbu prin d-l avocat C. Obedeanu.
Intimată Mândica a Vasilichei.*

Ordine publică. Tutor. — Autorizare. — Lipsa îndeplinirii acelei formalități. — Neinvocarea ei la instanța de fond. — Dacă poate fi propusă deadreptul în casație? — Inadmisibilitate.

Nu este de ordine publică formalitatea autorizării tutorelui de către consiliul de familie de a stă în judecată, astfel că dacă omisiunea acelei formalități n'a fost invocată la instanța de fond, nu poate fi invocată direct la Curtea de Casație. (Cas. s. I, decizia No. 596 din 27 Oct. 1915 prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 370/914 a Trib. Roman).

CASAȚIE S. II

*Recurent Leon Gros prin d-l avocat F. Kejner.
Intimați M. Landau prin d-l avocat Bădărău, Creditul Funciar Urban din Iași prin d-l avocat Taloș; Bernard Fingold prin d-l avocat Kejner.*

Urmărire imobiliară. — Supra-licitare. — Dacă se poate face și peste termenul de opt zile. — Art. 546 pr. civilă.

Dacă art. 546 pr. civ. prescrie că supra-licitarea să se ție peste opt zile dela adjudecarea provizorie, se în-

telege dela sine că numai în cazul când aceasta este posibil. Atunci însă când la ziua fixată, supra-licitarea nu poate să aibă loc din cauză că tribunalul nu poate să țină ședință, ori pentru că procedura nu este îndeplinită, ori în fine din vre-o altă cauză, — neputând fi suprimată, supra-licitarea trebuie să se facă și peste termenul prevăzut de art. 546 pr. civilă. (Cas. s. II, decizia civilă No. 198 din 2 Septembrie 915, prin care s'a respins recursul făcut contra ordonanței de gajjudecare No. 261/915 a Trib. Botoșani).

CASAȚIE S. III

*Recurent Căpitan N. Manoliu prin d-l avocat G. Bărbulescu
Intimat Ministerul de război prin d-l avocat Stravolca.*

Conturi. — Cerere de revizuire. — Cazul în care e admisibilă. — Art. 66 l. Curții de conturi.

Art. 66 din legea Curții de Conturi nu deschide calea revizuirii decât numai în cazul când un act nu a fost avut în vedere. Prin urmare, este neadmisibilă cererea de revizuire, dacă se constată că actul pe temeiul căruia se cere revizuirea a fost avut în vedere de Curte la darea primei sale deciziuni, fiind indiferent dacă partea a formulat sau nu vre-o concluzie orală pe temeiul actului depus la dosar. (Cas. s. III, decizia No. 523 din 19 Octombrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei No. 20/915 a Curții de Conturi, secția I).